

Liedjes van vroeger Bijlage bij Mijn weekblad

In deze aflevering nog een paar teksten die ik schreef voor de cabaretgroepen van de PvdA. Ze gingen niet altijd over politiek.

Vogels

Bij 't eerste vertoon van de lente trek ik er vroeg op uit.
Dan hoor ik langs velden en wegen hoe een vogel fluit.
Zo'n vogeltje draagt er een verenkleed,
terwijl ie z'n brood met een snavel eet.
Maar als je zo'n vogel wat nader bekijkt,
dan zie je hoe hij op de mensen lijkt.

Daar is die wijsgerige vogel, die leeft in duisternis,
die met zijn scherpe ogen een symbool van wijsheid is.
Maar ondanks gewichtig geleerd vertoon
is hij toeh in wezen maar doodgewoon
al wordt deze vogel om wijsheid geroemd,
toeh wordt ook wie dom is een uil genoemd.

Dan hebben we ook nog de ekster, die slimme dief,
want al wat maar glinstert dat heeft ie toch zo lief.
Een glanzende kraal of een gouden ring,
al heeft ie er niets aan, hij pikt het in.
Zo zijn er ook mensen, die jagen op geld,
maar slecht is het met hun geluk gesteld.

De mensen lijken op vogels, op vogels groot en klein;
ze kunnen dom als de eenden, of trots als pauwen zijn.
Als kip zonder kop worden zij gepaaid
door and'ren wier haan dan weer koning kraait.
Je wordt tureluurs als je alles zo ziet,
doe dan als de vogels en fluit een lied!

LIEDJE

Vandaag in een park vol lentegroen
zie ik jou, mijn kind, in dit visioen:
Hier tovert de zon je vlashaar tot kroontje
en ben je één middag een koningszootje.

En de kleine prins maakt zich dartel meester
van zijn scepter die bloeit in een volle heester.
En een hoge boom staat statig te wuiven
terwijl plechtig z'n schaduw mee blijft schuiven.

En de banken dragen de lichte japonnen
van de hofklike die eenzaam zit te zonnen.
En de eendjes die je hun koning wanen
naderen schuchter als onderdanen.

En ergens in dit koninkrijk van jou
zweert een paar elkaar eeuwige trouw.

MIES EN HENK.

't Was één die mooie lentedagen
dat Mies en Henk elkander zagen.
Zij was een leerling van 't lyceum,
hij was een gids in het museum.
Zij zwierven langs de primitieven
en werden bij Van Eyck gelieven.

Ze hebben daarna dagen, weken
naar Rubens en Van Dijck gekeken
en middenin de Renaissance
ontbloeide blozend hun romance,
zodat, toen 't vijf uur op de klok was
hun liefde al enigszins barok was.

Na 'n koel en classicistisch stukje
viel de avond op hun pril gelukje.
Henk zei tot haar: "Geef mij je hand, Mies!"
Zij zuchtte. "Henk, o wat romantisch"
en in de grijze tint van Maris
sprak hij van toekomst en salaris.

't Is tussen hen lang goed gebleven,
Van Gogh gaf kleur genoeg aan 't leven.
Picasso echter kwam hen schokken
en wierp hun wereldbeeld in brokken..
En 't laatste nieuws is van hen beiden
dat ze bij Appel gingen scheiden.

Ze zitten

Ze zitten te breien, te haken, te zomen....
Ze zitten te praten of suffend te dromen.
Ze willen van alles het naadje wel weten,
en daarvoor zijn zij aan hun venster gezeten.
Ze voelen zich groot, maar zij zijn o zo kleintjes
achter hun witte, tulen gordijntjes.

Ze praten maar wat over allerlei zaken;
soms zullen ze zelfs politiek willen maken,
de wethouders vrouw draag een hoedje met veren.
Nee-maar, zo een ding .... Om je dood te generen
Ze glimlachen tegen elkander heel fijntjes
achter hun witte, tulen gordijntjes.

Maar als de verkiezingen weer met pamfletten
de toekomstproblemen hun voor willen zetten,
dan zijn ze ontstemd en ze morren een beetje....
Problemen verstoren de avondrust, weet je.
Zij klampen zich vast aan de nieuwe Colijntjes....
achter hun witte, tulen gordijntjes.